

Adevarul – 28 iulie 2010

A sluji patria

Până și o idee bună poate fi compromisă de o formulare stângace.

Am primit, zilele trecute, adresa unui site, pe care se putea urmări filmul unei demonstrații de protest organizate în ziua de 14 iulie în fața Ambasadei SUA. Protestul era susținut de „Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991”, „Asociația pentru Apărarea Drepturilor Apatrizilor și Refugiaților” și de „Mișcarea Conservatoare”, reprezentate prin liderii lor, dnii Mihai Rapcea, Viorel Ene și Mugur Vasiliu. Am ascultat trei discursuri pe care n-am puterea să le comentez. Era vorba de Vladimir Tismăneanu, de tatăl lui, nomenclaturist comunist și evreu, de „anumite cercuri financiare americane” care au sprijinit instaurarea comunismului, de cârdășia Ion Iliescu-Traian Băsescu, de faptul că actualul ambasador al Statelor Unite e „coreligionar” al lui Tismăneanu și de cât de „urât” e poporul american, pentru războaiele sale nedrepte împotriva lui Miloșevici și a lui Saddam Hussein. Finalul, care menționa cele (nu întâmplător) 666 de pagini ale raportului privind crimele comunismului, cerea să ne fie luați de pe cap Tismăneanu (oricum cetățean american) și, în general, toți evreii. Când spun că n-am puterea să comentez, mă refer la componenta irespirabilă a discursurilor pe care le-am auzit, un amestec de confuzie intelectuală, grosolanie, lipsă de tact și precaritate a exprimării. Până și o idee bună poate fi compromisă de o formulare stângace. Cu atât mai mult o idee de doi bani, o înșăilare de lozinci oboșite, de patetism ieftin și agresivitate. Ce să comentezi? Să întrebi de ce nu trebuia să ne luptăm cu Miloșevici, dar trebuie să ne luptăm cu Iliescu? Să întrebi cum se face că nici Dej, nici Ceaușescu, nici Drăghici, nici Pleșiță nu erau evrei? Să explici că și Adam Michnik a avut un tată comunist, și evreu, ceea ce nu l-a împiedicat să fie un foarte curajos disident anti-comunist? Să amintești de Arthur Koestler, de Bronislaw Geremek, de François Furet, toți foști comuniști, dar toți deveniți repere universale ale subminării ideologiei comuniste? Dar cu cine să vorbești?

Cum să comunicăm cu interlocutori zidiți etanș în micile lor idiosincrazii, în trivialele lor convingeri? Nu știu mare lucru despre niciunul dintre ei. Am aflat, de pe internet, că unul e adept al „iluminatului” Bivolaru, avocat al lui Dan Diaconescu și slujitor al „Noii Drepte”, că altul are drept crez politic ieșirea României din Uniunea Europeană și din NATO și că al treilea are ca principală ispravă curriculară faptul că, bătut fiind de mineri, a trebuit să se refacă, vreme de un an, în Germania, după care a înființat APADAR-ul, în sprijinul refugiaților de toate culorile. Unii dintre acești refugiați (din Camerun) au fost și sunt foarte activi pe baricada anti-iliescistă.

Ceea ce mă deprimă în acest tip de „acțiuni”, dincolo de indigența lor intelectuală, morală și stilistică este convingerea protagoniștilor că, prin fapta și cuvântul lor, fac un serviciu țării. Că a clămpăni rudimentar și resentimentar împotriva Europei și Americii, împotriva alogenilor, împotriva tuturor celor care, chiar români neași, nu le împărtășesc filosofia înseamnă „a sluji patria”, a contribui la mântuirea neamului sau a combaterii comunismului. Ceea ce reușesc, în realitate, e să arunce o suspiciune de primitivism și prostie asupra unor cauze care ar merita un tratament mai înalt. Dacă așa arată lupta pentru evacuarea comunismului și pentru condamnarea mineriadelor, războiul e dinainte pierdut.

http://www.adevarul.ro/andrei_plesu_-_opinii/A_sluji_patria_7_306639336.html